

A Király-színház előtti sarokházban egy másfél évvel ezelőtt megnyílt az ugynevezett amerikai buffet. Az ember, mikor Budapesten ilyen alapítást lát, így gondolkozik: eleinte zsufolva lesz, néhány hónap elteltével meggyérül benne a közönség és legfeljebb egy esztendő múlva becsukják a boltot. Ez a föltevés tudja Isten, hogyan, most az egyszerű nem vált valósággá. Akármikor mentem el előtte, mindig tele volt. A napokban betértem végre is a külföldi ilyenféle intézményeket nagyon alaposan szoktuk tanulmányozni mi magyarok, nézzük meg tehát ezt, a mi itt van a Király-utcában.

Az utcai büffé mögött van az étterem, este nyolc óra, tele emberrel. Éppen most nagy átalakítás folyik, mért a helyiség már kicsi. Az ember a fejét rázza, hogy ez igazán nem akar becsukni. Leülök. Jó budapesti szokás szerint várom a pincért, hogy rendeljek. A pincér jön is, de a pénztárhoz küld, vegyem meg az ételszelvényt. Helyes. Veszek egy székelygulyást hatvan fillérért, ehhez kenyér is jár és egy pohár sört tizenégy fillérért. Átadom a szelvényt, a pincérnek, s a mig hozzá, átnézem az étlapot. A mai nap fő eledele a székelygulyás, a minék nem szabad kifogyni. Nézzük a többit: töltött paprika, papszelet parajfőzelékkkel, mexikói tokány, fősárszelet makarónival, csikósrostélyos, borjupörkölt galuskával, szüzsült rizzsel, gomba tojással, mindezek hatvanfilléres ételek. Libasült uborkával, sült csirke nyolevan fillér, rántott csirke uborkasalátával egy korona, párisi szelet egy korona, borjufilé tükörtőjással egy korona. Ezek a drága ételek. Hozzák az ételt.

Egészen jó. Hatvan fillérért, kenyérel rendes helyen a város közepén fehér terítéssel meg egyszerűen nagyon jó.

Az étlap megmondja, hogy a hét minden napján van egy ugynevezett fő étel, még pedig: vasárnap debreceni kolbász káposztával, hétfőn marhapörkölt, kedden fasiozott, szerdán borjupörkölt galuskával, csütörtökön székely

gulyás, pénteken halpaprikás, szombaton serpenyős rostélyos, mindez szintén hatvan fillér.

Most pedig végezzünk egy kis társadalomtudományi és gazdasági elmélkedést. Ez ugyanis nagy divatban van ilyenkor nyár végén, a mikor felbarátaink külföldről jövet beszámolnak arról a nagyszerű olcsóságról és sok más egyébről, a mit ott tapasztaltak. Először is nézzük a publikumot. Rendes, középosztálybeli ugynevezett intelligens szegény emberek lehetnek. A kik ezelőtt valószínűleg hideg felvágotton tették tönkre a gyomrukat. Ültözetük, viselkedésük kifogástalan. Semmi hangos beszéd, nevetés, szóval jó társaságban vagyunk. Látok egy ismert, gazdag urat, a ki bizonyosan kíváncsiságból jött be, jóízűen eszi a libát s úgy látszik, egészen jól érzi magát. Szépen odamegy a pénztárhoz és vesz tiz fillérért egy szelvényt, mert kukoricát akar enni.

A közönség folyton jön és megy. Az embert nem háborgatják semmiféle kérdéssel, hogy tetszik-e ez vagy az, ha valamit akar, — vesz magának. Pincér egy van; borraló igazán tettség szerinti. Nézzük, mennyiért lehet itt egy napra kijönni. Reggeli harminc fillér, ebéd egy korona, vacsora hatvan fillér. Ez összesen egy korona kilenc-

nyomt. XX. cs. 81. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Iktatószám

Osztályozás

Tárgy

640.24

Szerző

Cím *Amerikai étterem.*

Idő

"1913."

Forrás:

Esti újság.

Személy

Bp.

1913 IX/3

Helyszám

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

ven fillér. Vagyis a mit mindig hajtogattunk, hogy miből éljen meg a hivatalnok-ember, 140 koronától fölfelé, a mikor rendes helyre nem mehet be enni. Mert éppen az intelligens szegény polgárság szenved meg mindent ebben a városban.

Budapesten csak a jobb a sűrű garas, mint a ritka forint ~~avéval~~ lehet boldogulni. Most inkább ~~mint~~ valamikor. Mennyi tinta folyt ~~már~~ el ebben a kérdésben. Hogy pedig a sűrű garas jósága nem mese, mutatja, hogy a tulajdonos májusra már kivette az első emeletet is.

Igazán nem akartam fölfedezni semmit. De miután mi mindent meglátunk, a mi Berlinben van, talán nem megy hűn számba, ha valamiről írunk, a mi itt van a Király-utcában és szakaszjeggyel megközelíthető.